

V. DISCURSOS I AL·LOCUCIONS

DISCURS INAUGURAL

Digníssimes autoritats,
Senyores i senyors:

La meva primera obligació avui, evidentment, és de saludar-vos i de donar-vos la benvinguda en nom de tots els membres de la Junta de Govern de l'AILLC i del Comitè Organitzador d'aquest vuitè Colloqui. En venir a Tolosa, hem volgut pagar, dins els mitjans possibles, un deute tan profund com cordial envers la cultura occitana —una cultura que, com tots sabem, ha deixat una empremta molt forta en la manera d'ésser dels Països Catalans, i que sortosament ha sabut mantenir el seu vigor fins al temps actual.

Sempre és difícil regradar totes les persones que han fet possible un Colloqui com aquest. Com a President de l'Associació, sento un deute molt particular envers els meus col·legues de la Junta de Govern i, sobretot envers el nostre Secretari, el P. Josep Massot, que ha continuat portant una quantitat de feina gairebé impensable, amb el seu entusiasme i la seva clarividència de sempre. I no voldria oblidar tampoc els esforços magnífics del Comitè Organitzador, i especialment del seu Secretari, Miquel Camprubí, que ha sabut resoldre tota una sèrie de problemes d'ordre pràctic amb una paciència i una bona voluntat extraordinàries.

Lògicament, vam decidir molt aviat que el tema principal d'un Colloqui basat a Tolosa havia d'ésser les relacions, tant lingüístiques com literàries, entre Occitània i els Països Catalans. Així, dedicarem una gran part d'aquests dies a explorar aquell «espai occi-

tà-català» al qual es refereix el professor Lafont en el títol de la conferència que hem de sentir aquest matí. I com a tema secundari, però no menys important, hem escollit la problemàtica de la Decadència, que tanta atenció ha merescut aquests últims anys, però que fins ara havia restat sempre una mica al marge de les nostres discussions.

Tot i que aquests Colloquis continuen essent el nucli essencial de la nostra Associació, mai no hem d'oblidar les altres activitats que, d'una manera potser no tan evident, contribueixen a donar-li un sentit de continuïtat: les relacions mantigudes amb d'altres organitzacions catalanòfiles en un gran nombre de països, i la feina editorial que ha donat lloc a una sèrie de publicacions d'una alta categoria intel·lectual.

En el fons, evidentment, aquesta continuïtat depèn de la capacitat que té una Associació com la nostra per renovar-se des de dins. I ací, com sempre, els guanys i les pèrdues solen venir junts. De pèrdues, aquests últims tres anys, n'hi ha hagut de molt doloroses: la d'Alberto Boscolo, membre d'honor de l'Associació, que havia fet un bell discurs inaugural al Colloqui de Roma; la de Tine Barrass, tan enyorada sobretot pels seus col·legues britànics; i la de Christian Anatole, membre del Comitè Organitzador i gran especialista en literatura occitana. Són persones que, amb llur exemple, ens ajuden a definir la tasca amb la qual ens enfrontem cada vegada que ens reunim. Afortunadament, podem constatar com, aquests últims anys, una generació nova s'ha anat identificant amb els nostres projectes i va afegint unes veus noves i necessàries als nostres debats. Per això, voldria acabar regraciant tots els ponents, però molt especialment els qui assisteixen ara per primera vegada, per haver volgut ésser presents en aquesta ocasió. Estic segur que hem de passar uns dies profitosos i memorables, que és allò que més us desitjo.

ARTHUR TERRY